

Tohle by měl znát každý...

Vypravím vám povídání
o profesi k pohledání.
Bourat zdi a hasit plamen,
problémům je hnedka amen.

Hadici a rychlé auto,
proudnicí a jdeme na to.
Spustí-li se houkačka,
nebude to brnkačka.

Když se dým plíží vzduchem,
okolí se tíží ruchem.
Hasičský vůz se k nám blíží,
plamen už se nerozšíří.

Klid a čistou mysl zachovej,
na číslo 150 zavolej.
Své znalosti využij,
zachraň se a dlouho žij.

Opravdoví hrdinové

Když vzduch se v horkém letním dni začal vířit,
slyšel jsem plameny se postupně šířit.
Zvířata z lesa utíkala zběsile,
ale já čekal až do poslední chvíle.

Stromy se kroutily v žáru velikém,
větvička mě škrábla přímo pod kotníkem.
Na bolest jsem neměl čas myslet,
z požáru jsem chtěl co nejdříve zmizet.

Mírím leskově ven z toho pekla,
kapička potu mi přitom stekla.
Zavalila mě kláda a já se nemohl hýbat,
zdálo se, že i přestávám dýchat.

Volat o pomoc se ani nechci pokoušet,
kyslík mě pomalu začíná opouštět.
Když už si myslím, že se můj konec blíží,
slyším hlas a vidím postavu, jak na mě shlíží.

Nemohu si vzpomenout, co se tam stalo,
jen to, že se mi udělalo mdlo.
Až když hasiči všechno vysvětlili,
pochopil jsem, že mi život zachránili.

Kateřina Brngálová

Jana Janouškovcová

Ne vždy je posvácení

Dobré odpoledne, jmenuji se Kristýna Červená, již osm let navštěvuji dobrovolné hasiče v malé vsi Horní Bělá a ráda bych Vám povyprávěla příběh o naší účasti na mistrovství České republiky ve štafetě a útoku CTIF.

Po dlouhém vybírání jsme se jako desetičlenné družstvo vrhli do přípravy a to přímo po hlavě. I nepříznivé počasí nám nebylo překážkou, protože sny a cíle byly vysoko. Po čtrnácti dnech trénování máme čísla, která jsme potřebovali. Vše vypadalo růžově, ale to bychom nebyli my, aby se něco nepokazilo. Zhruba tři rána před odjezdem se nám zranila kamarádka z týmu a když ani chlazení mraženým hráškem nepomohlo, tak jsme usoudili, že to jen natažený sval nebude. Proto začalo hledání nového příslušníka rodiny a tím se stal Vojsa, jehož domácí mančaft je náš největší rival-tedy Manětín. Nervy byly na místě a časový pres také.

Než jsme se nadáli, byl pátek, nakládáme potřebné věci do auta a vyrážíme směr Litomyšl. Po dlouhé čtyřhodinové cestě se zastávkami na řízky a všelijaké dobroty od našich kustuů jsme na místě.

Než bys řekl švec, stojíme na startovní čáře. Zazněla píšťalka a Běláci za podpory rodičů a kamarádů s bubny a rajráky sviští jako gepardi. Octli jsme se na konci a sotva popadáme dech. V tom přijde trenér se slzami v očích a oznámí nám výsledek a to čtyřicet dva sekund – druhý nejlepší čas. Pocit štěstí všude kolem mě a najednou se vše začalo kácat jako domeček z karet. Honzík – nejmladší z nás při stříkání na terč upadl a dotkl se za vyznačeným místem-to pro nás znamenalo deset trestných vteřin. S brekem a neveselým časem se dostáváme až na šesté místo. Nehodili jsme však vše za hlavu a doufali, že nás zachrání druhá disciplína. Smutní, ale odhodlaní jsme připraveni začít. Smůla se nám ale stále lepila na paty, špatné předávky a shozený podle nás vzdaloval od medailí.

Do Švýcarska se sice letos nepodíváme, ale stejně jsem ráda za tuto zkušenost, třeba to vyjde za dva roky.

KRISTÝNA ČERVENÁ